Fontargoth

fanzine

№6 2010

dimness

Молодежная культура в Украине

Соціальна ізоляція чи спільнота: готична субкультура як альтернативна спільнота

МАГНУП

gothic fashion designers

dark gothic lenses

ФОНТАРГ FANZINE

Mourning Crimson

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

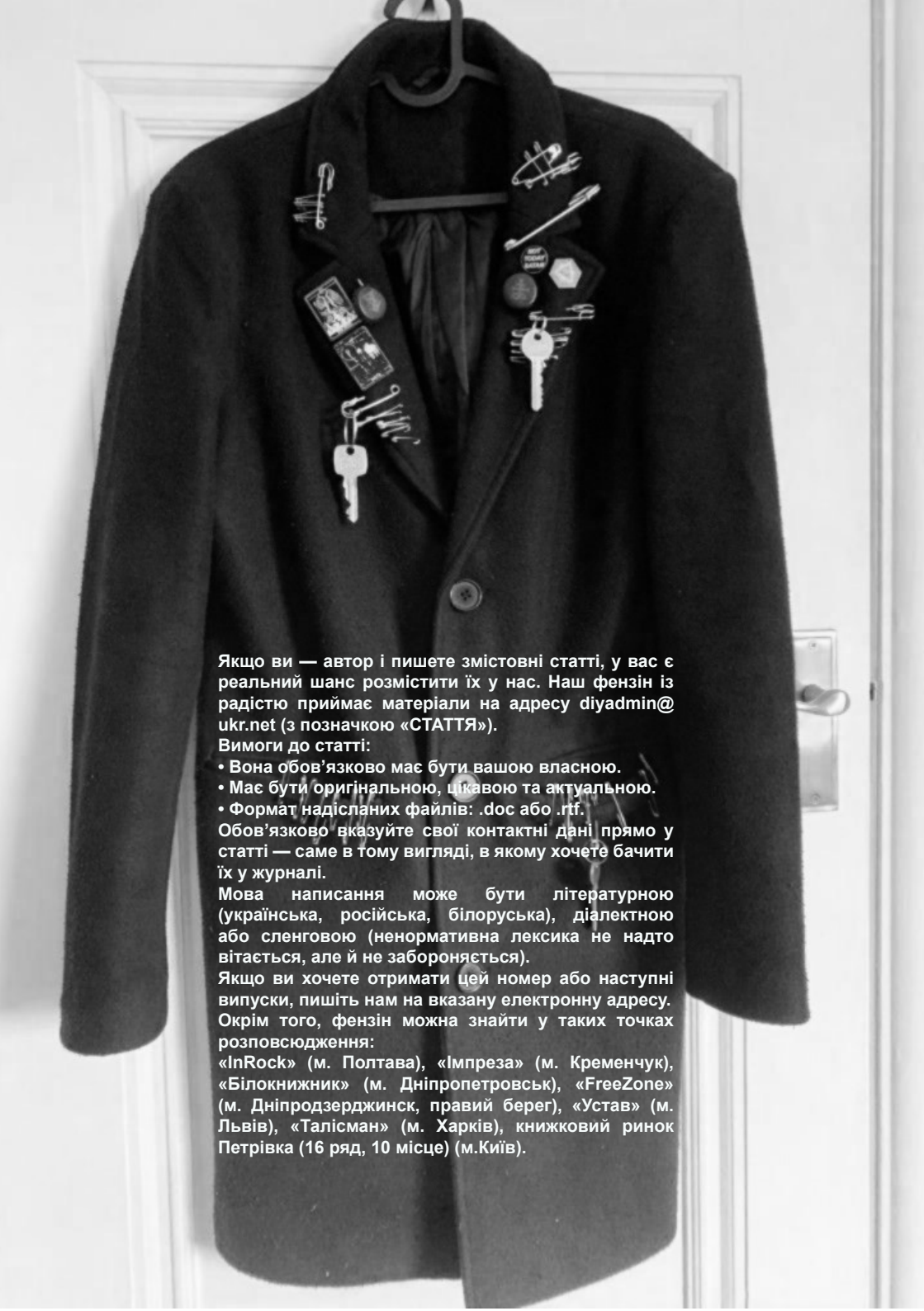

Якщо ви — автор і пишете змістовні статті, у вас є реальний шанс розмістити їх у нас. Наш фензін із радістю приймає матеріали на адресу diyadmin@ukr.net (з позначкою «СТАТТЯ»).

Вимоги до статті:

• Вона обов'язково має бути вашою власною.

• Має бути оригінальною, цікавою та актуальною.

• Формат надісланих файлів: .doc або .rtf.

Обов'язково вказуйте свої контактні дані прямо у статті — саме в тому вигляді, в якому хочете бачити їх у журналі.

Мова написання може бути літературною (українська, російська, білоруська), діалектною або сленговою (ненормативна лексика не надто вітається, але й не забороняється).

Якщо ви хочете отримати цей номер або наступні випуски, пишіть нам на вказану електронну адресу.

Окрім того, фензін можна знайти у таких точках розповсюдження:

«InRock» (м. Полтава), «Імпреза» (м. Кременчук), «Білокнижник» (м. Дніпропетровськ), «FreeZone» (м. Дніпродзерджинск, правий берег), «Устав» (м. Львів), «Талісман» (м. Харків), книжковий ринок Петрівка (16 ряд, 10 місце) (м.Київ).

У готиці завжди було більше, ніж просто чорний колір. Це про погляд, який шукає красу там, де інші бачать темряву. Про людей, що вміють уповільнити час, зупинити момент і зберегти його у кадрі, у шві, у русі тканини, у тіні на обличчі.

Шостий номер ми присвятили тим, хто формує візуальну пам'ять сцени. Фотографам, які перетворили субкультуру на окремий жанр мистецтва, і дизайнерам, що навчили нас носити власні світи як броню. Тут немає пафосу — лише щире прагнення зафіксувати те, що завжди вислизає: настрій, відчуття, присмак ночі, тепло лампової камери, запах старої шкіри та холод срібного ґудзика.

Ми живемо у час, коли готична естетика виходить за межі сцени, але не втрачає свого коріння. Поки світ навколо біжить уперед, ми намагаємось залишити слід: документувати, пояснювати, зберігати. Цей номер — спроба показати, що готика це не мода, а спосіб думати і бачити.

Дякуємо всім, хто надсилає нам власні роботи, історії й фрагменти свого досвіду. Саме з них народжуються такі номери.

Соціальна ізоляція чи спільнота: готична субкультура як альтернативна спільнота

Готична субкультура сформувалась як повноцінне товариство з власними нормами та цінностями, де наголос робиться на індивідуальність, творчість і прийняття різноманіття. Саме тому багато молодих людей, котрі відчувають себе «іншими» або відштовхненими традиційним середовищем, шукають у ній підтримки й розуміння. Соціологічні спостереження показують: більшість підлітків приєднуються до гот-сцени не через моду, а в пошуках соціального прийняття серед однолітків. Інші долучаються внаслідок труднощів у школі чи сім'ї – приміром, відчуття відчуження, цькування або дискримінації – сподіваючись знайти тут спільноту, де їх не засуджуватимуть за відмінності. Водночас дослідники наголошують, що готична спільнота прагне створити безпечне середовище для емоційного вираження: підлітки знаходять у ній можливість «відрегулювати» свої складні переживання шляхом творчості та самовираження.

Основні фактори притягування молоді до готичної субкультури можна згрупувати так:

• Соціальне прийняття та розуміння. Більшість підлітків приходять до готів саме з потребою знайти підтримку у групі однодумців і почуватися не самотньо. В цьому середовищі можна спілкуватись з тими, хто розділяє схожий світогляд, – це знижує відчуття чужості.

• Емоційне самовираження і регуляція стресу. Готична музика, мистецтво та стиль дають можливість відкрито демонструвати свої внутрішні переживання (сум, біль, меланхолію) без осуду оточення. Дослідження показують, що у підлітків-готів самопошкодження часто використовується як спосіб «регулювати» сильні емоції та показати свій внутрішній стан, а не як прагнення долучитись до якоїсь угрупованої. Така можливість краще контролювати емоції на безпечному тлі спільноти здатна зменшувати відчуття відчаю.

• Підтримка уразливих груп. Готична сцена привертає багато людей, які раніше стикалися з булінгом, дискримінацією чи булінгом за нетипову зовнішність чи ідейні вподобання. У складних життєвих обставинах саме товариська атмосфера готів забезпечує «цінну соціальну та емоційну підтримку». Головне – це не обов'язково тісне та відкрите спілкування з багатьма людьми, а усвідомлення, що є коло «своїх», де не потрібно ховати своє «інше» Я.

Таким чином, для багатьох членство в гот-сцені – це свого роду емоційний вентиль і щит від соціального тиску. Об'єднуючим чинником є те, що готи дозволяють собі «бути іншими» публічно: у цьому вони знаходять співрозуміння й опору один в одному. За словами одного з дослідників, належність до субкультури часто надає молоді можливість «набути соціальної

та емоційної підтримки від однолітків».

Спільнота готів відзначається високим рівнем толерантності та взаємоповаги. Це нещільно замкнене угруповання–навпаки,тутсформовано неформальне «коло підтримки» для всіх, хто не вписується у традиційні суспільні норми. Автори Oxford-ського дослідження підкреслюють: «готична субкультура може стати важливим осердям валідації та спільноти, у якому підлітків, що не вписуються в загальні норми, розуміють». Іншими словами, серед готів часто панує розуміння «маргінальних» позицій: зусилля, які у «великий» світ здаються девіантними, тут знаходять підтримку.

Готичні кола відкриті до різних форм самоідентифікації та уподобань. Наприклад, в гот-клубах практично не фіксується осуд щодо нетрадиційних проявів гендеру та сексуальності. У науковому описі готичної спільноти зазначено, що періодичне бачення пари одностатевих партнерів, які тримаються за руки чи обіймаються, у готичному оточенні «не викликає жодного здивування чи осуду». Таким чином, жорсткі соціальні стереотипи в межах субкультури мінімізовані. Більш того, антропологи та соціологи, що досліджували готів, відзначають їхню нетипову інтровертованість – водночас із доброзичливістю й без агресії у поведінці. У сукупності це створює відчуття безпеки: кожен має можливість залишатися самим собою без страху осуду.

До ключових рис готичної спільноти належать відкритість і зацікавленість особистістю кожного. Серед моральних принципів готів традиційно виділяють толерантність та повагу до прав людини. Навіть тоді, коли зовнішній світ сприймає готів як дивних чи загрозливих (наприклад, після конфліктів, таких як трагедія С. Ланкастер у 2007 р.), самі учасники субкультури демонструють стійкість і взаємоповагу. З іншого боку, подібні «атаки» над готичною культурою посилюють усвідомлення важливості спільної солідарності серед «інших»: випадки переслідувань лише спонукають представників спільноти більше об'єднуватися та підтримувати одне одного.

Багато наукових робіт звертали увагу на те, що підлітки, що ідентифікують себе як готи, демонструють підвищений ризик депресії та самопошкодження. Зокрема, масштабне дослідження ALSPAC показало: ті, хто у 15 років «дуже сильно» вважає себе готом, в 3 рази частіше мають клінічно значущу депресію і в 5 разів – схильні до самопошкодження у віці 18 років порівняно з однолітками, які не ідентифікували себе з цим рухом. Однак дослідники одразу застерегли: цей зв'язок не означає, що належність до готичної

субкультури викликає розлади. Їхня позиція: навпаки, «підлітків, які чутливі до депресії чи схильні до самопошкоджень, приваблює готичний рух, який відомий приймати маргіналізованих індивідів». Тобто найуразливіші підлітки самі шукають розуміння і підтримку у гот-сцені, а не навпаки.

Саме тому вчені підкреслюють позитивний аспект: для таких молодих людей спільнота готів може виступати елементом захисту й підтримки. Як зауважили автори Lancet-статті, робота з підлітками, «які ідентифікують себе з готами», має зосереджуватись на ранньому виявленні тих, хто перебуває у зоні ризику, та на наданні їм допомоги. Іншими словами, готична спільнота може стати сприятливим майданчиком для профілактики психічних проблем: молодь тут легко виявляє «своїх», і через ці соціальні зв'язки фахівці можуть ефективніше надавати підтримку тим, хто її потребує.

Неможливо переоцінити вплив спільної творчості і культури на відчуття належності. Субкультура готів об'єднана спільним музичним стилем, поезією, естетикою моди й літератури – усім тим, що дозволяє висловлювати «іншу» чуттєвість і світосприйняття. Відвідування готичних концертів, вечірок і фестивалів формує своєрідне колективне переживання: учасники відчувають, що їх розуміють і приймають. Наявність спеціалізованих журналів, книг, інтернет-ресурсів і гуртків (для обговорення кумирів, літератури чи арт-проектів) ще більше зміцнює зв'язки між «своїми». У таких інтелектуально-творчих середовищах молодь здобуває відчуття спільної ідентичності – вони бачать, що їхня незвичайність є цінною і розділена іншими.

Отже, хоча зовні готична сцена може здаватися суцільною ізоляцією, насправді вона виконує функцію спільноти для своїх учасників. Гот-субкультура пропонує молодим людям, що відчувають себе відчуженими, віднайти підтримку там, де цінують індивідуальність. За словами дослідників, це – «середовище валідації і спільноти» для маргіналізованих осіб, де кожен може бути «особливим» без осуду. Належність до готичної сцени дарує відчуття приналежності до групи подібних собі, створюючи опору і пом'якшуючи відчуття соціальної самотності. Таким чином, готична субкультура швидше є ефективним каналом соціальної інтеграції «інших», а не механізмом відокремлення їх від суспільства

Марина Гнатенко.

У погоні за справжнім духом альтернативи ми поринаємо в епоху віртуальних підземель 2000-х. У ті часи кожен MySpace-профіль міг стати цифровим храмом готики: фотоблоги, соціальні мережі та форуми збирали найсміливіші образи. Широко розпущені локони, платформи, чорні мережива й багряні губи створювали окутану таємничістю візуальність. Ми, що живемо зсередини цієї субкультури, звикли дихати атмосферою «forgotten futures» і «Victorian fantasy» – де в кадрі постає наче забутий привид: темні храми, занедбані будинки і вінценосні панянки, що ледве дивляться у камеру.

Альтернативна мода нульових додавала до стриманого кадру яскраві акценти: блискучі корсети, латексні панчохи, етнічні прикраси, головні убори в стилі steampunk. Ці елементи стали актуальними не тільки в клубній атмосфері Gothic Beauty або Bizarre Magazine, а й на фотосесіях у торшерних домашніх студіях. Виявилося, що готика — складна палітра культурних інфлюенсів: від фетиш-моди до язичницьких ритуалів, як писав Chris Bickel про журнал Propaganda, вона об'єднувала «post-punk, death rock, фетиш-моду, бодімоди, БДСМ, вампіризм, хорор-літературу, андрогінію та язичництво». Усе це деконструювалося в сучасний готичний символізм, і фотографи експериментували з образом замість слів.

Viona Ielegems (VionaArt)

Сцена готичної фотографії на європейському континенті у 2000-х мала свою фейрі-квін: бельгійку Віону Ієлегемс (VionaArt). Її портфоліо нагадувало збірку ілюстрацій до забутих легенд: дівчата у пишних вбраннях з казковими вінками, що танцюють серед італійських розвалин чи в стаціонарній абатській каплиці. Натхнення Віони черпає від «готичних романів, поезії та художньої спадщини романтизму XIX століття», і це відчутно у всіх деталях. На мінімалістичних студійних фонах або на тлі дикої природи вона перетворює своїх муз на загадкових героїнь, ніби вирваних із старих казкових рукописів. Її стиль вирізняється вічною аурою і класичною естетикою, де кожен кадр сповнений тонкою містикою: моделі тягнуться до нас крізь екран, запрошуючи вирватися з буденності.

Ключовим елементом мистецтва Віони стала театральність. Її проєкти часто побудовані навколо концептуальних балах-маскарадів. Наприклад, вона була однією з організаторок «Gala Nocturna» в Антверпені – розкішного «балу вампірів» у стилі венеціанського карнавалу. Цей захід, наповнений фантасмагоричними костюмами, готичним декором та жива музика, став місцем зустрічі креативних прихильників темного світу. Через таке поєднання фотографії й перформансу Віона втілила своє мистецтво за межами кадру: її моделей можна було зустріти одразу у двох реальностях – на шпальтах журналів і в криштально-торшерній атмосфері балів.

www.Viona-Art.com

Nadya Lev (Надя Лев)

Ще одна фігура, яку важко оминути в дискурсі готичного та dark-art фото 2000-х, – Надя Лев. Почавши свою кар'єру в Лос-Анджелесі, вона швидко перетворилася на організатора культурного руху . У 2007 році Надя заснувала «Coil-house Magazine» разом із іншими ентузіастами, назвавши його «любовним листом до альтернативної культури». Принципи готичного мислення вона винесла і в свої зйомки: у кадрі її героїні часто схожі на вигаданих персонажів з неіснуючих епох. Як сама Надя описує свою творчість: «Я перетворюю людей на героїв і лиходіїв з дивних минулих, яких ніколи не було, і яскравих майбутніх, що, сподіваюся, настануть».

Естетика її фотографій поєднує ретро-футуризм та готичні мотиви: романтичні зачіски з повітрям стімпанку, вінтажні окуляри й стильні латексні костюми. Вона не цурається грі з кольором і комп'ютерною ретушшю, але рафіновано додає їх, щоб підкреслити казковий настрій. У кадрах Наді можна побачити і неживі елементи: старі годинники, антикварні мікроскопи, сині замовлені фони – усе, аби розповісти власну історію темного фентезі.

Її робота не була суто іронічною модною зйомкою – швидше навпаки. Надя завжди підкреслювала драму образу, залучаючи широке коло глядачів – від готичних гуртів до фанатів фешн-фантазії. Навіть коли Instagram тільки набрав популярність, її «герої» з'являлися на обкладинках журналів Goth/Steampunk-Fashion і були обговорювані на форумах фанатів. Роботи Наді Лев і в 2010-му лишалися в тренді саме через їхні сюрреалістичну кінематографічність і багатошарову емоційну гамму.

Annie Bertram (Енні Беретрам)

Наступна героїня– німкеня Енні Беретрам. Її творчість можна назвати «похмурими казками, ожилими на ґрунті реальності». Annie спеціалізується на портретах у стилі dark fantasy, де кожна жінка в кадрі стає носієм невигаданих історій: її героїні зазвичай — мов живі карти казок, проте з відтінком занедбаності і меланхолії. За словами самої фотографині, її світлини будують «нові ідентичності: денні мрії, бажання, казки... а також кошмари». Цей підхід надає кожній фотографії глибину – вона «роздягала» моделей до внутрішнього світу, показуючи їх одночасно у ролі фей і жертв власних фантазій.

Улюбленими локаціями Енні часто стають «забуті» місця: занедбані заводи, руїни замків, туманні ліси. Цей бекґраунд додає її роботам відчуття присутності «забороненого» – ніби сама природа оживає у кадрі. Її портрети відображають поєднання ніжності і панічного страху: дівчата можуть сидіти серед руїн, але при цьому дивитися в об'єктив так, ніби хочуть, аби глядач зацікавився чимось невидимим поза кадром. На офіційній сторінці DeviantArt Енні написала, що фотографує не просто обличчя, а «зустріч справжнього «я» людини позаду глянцю». Самим Annie із задоволенням працювала з відомими брутальними мотивами: у її портфоліо є знімки музикантів metal-гурту, сцени міських демонів, а також атмосфера Dungeons & Dragons. Але навіть у цих проєктах залишалася її фірмова м'якість тону — тонкі кольори, відтінені текстури і майже романтична композиція. Популярними серед поціновувачів стали фотокниги Annie: наприклад, Wahre Märchen (укр. «Справжні казки»), що здобула нагороду «Книга року 2008» в Німеччині.

Її роботи виставлялися в галереях і на спеціалізованих фестивалях альтернативного мистецтва по всьому світу.

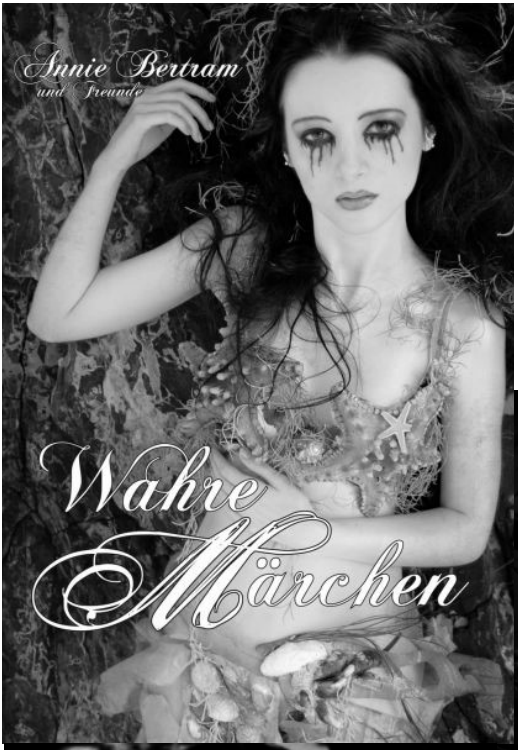
Annie Bertram
und Freunde
Wahre
Märchen

Joshua Hoffine (Джошуа Хоффайн)

За океаном «готична фотографія» набувала вигляду реалістичного хорору завдяки Джошуа Хоффайну. Він — майстер постановочних страхітливих сцен, де звичайні речі стають найнесподіванішими мотивами жаху. Джошуа зняв низку проєктів із власними дітьми в головних ролях, заснованих на дитячих кошмарах. У своїх серіях він буквально втілює наші найдавніші страхи: монстри під ліжком, ожила іграшка, кишіння з павуками — усе те, від чого ми боялися у дитинстві. Як він сам сказав, «ми всі мали чудовисько під ліжком, так чому б не показати його?». Ці фото не жорстокі у прямих образах, але вони настільки кінематографічно реалістичні, що цілком «ганджірують» нашу психіку.

При цьому стиль Хоффайна вражає тим, що він, наче інженер сцени, ретельно вивіряє кожну деталь. Щоб підсилити моторошність, Джошуа часто використовує ті самі прості елементи: холодне студійне світло, сіруватий туман, антикварні меблі. У нього не характерні гучні спецефекти – навпаки, саме «тиша за кадром» і ледь відчутний шепіт музики створюють напругу. Журнал SLR Lounge описував його підхід так: «Його фотографія — це дослідження психології страху». Кожна сцена Хоффайна — це майже кадр із фільму жахів: на його заготовлених декораціях герої підкоряються власному жаху.

Зйомки в Джошуа займають місяці підготовки. Він намагався не використовувати цифровий монтаж, замість цього створюючи фізичні прототипи ляльок або крижані фігури.

Зараз роботи Хоффайна виглядають революційно: він «привозив страх у гості» просто в наші домівки. Його найвідомішою стала серія Children's Worst Nightmares, що миттєво розійшлася інтернетом. У ній сховані й прозаїчні речі з дитячої кімнати — і все одно ці знімки навіювали найдревніші побоювання. Після цього Хоффайн часто запрошувався на тематичні фотозйомки й фестивалі у жанрі horror. Він довів, що готичний стиль може гнутися не тільки до ретро-романтики, а й підкреслювати тривогу сучасності, повертаючи нам дитячі страхи для особливої роботи з глядачем.

Ellen Rogers (Еллен Роджерс)

І нарешті — пленерний Арканзас-аненом готики, Англія у лісі: фотографія Еллен Роджерс. У кінці 2000-х Еллен вже відзначилася помітними роботами в глянці Gothic Beauty. Її серії поєднували модель у сплутаних косах з руїнами монастиря чи весняними лініями. Еллен завжди знаходила власний «хімічний ефект»: вона буквально «дихала і жила у своїй фотолабораторії». Змалюючи на плівці своїх напарниць та муз, вона робила всі кроки вручну — від експозиції до проявки. Використання таких аналогових технік створювало характерне зерно і тьмяну палітру на фото.

Втім, поетику роджерсовського кадру важко вписати в якісь рамки. За її словами, вона не має єдиної улюбленої теми: її роботи «схильні до психологічних досліджень» і завжди експериментальні. Головна мета — викликати відчуття занурення: глядач починає шукати між обріями кадру прихований сенс. За словами критиків, саме ця «присутність привида» в її фото виділяє стиль Роджерс. Елементи старої поезії та окультизму просочують її знімки тонко, як димок воскового свічника — ніхто не знає, що вилізе з кадру наступним.

Відомими стали її цикли у вікторіанському стилі та кольорові експерименти з каустичною хімією. Наприклад, серія Lore із трьома музами в нічному лісі нагадувала кадри з фільму під відкритим небом. А проект The Dissolution поєднав ретро-зйомку з хаотичними кольорами фарб та розчинів, які друкувалися на світлинах. Роджерс не поспішала здавати кадри «прихожанам» – за її словами, лише після того, як вона відчула «запах проявника» та побачила проблиски зображення у темній ванні, вона вважала роботу завершеною. Це повернення до плівки й творчого занурення зробило Еллен одним із символів «апокаліптичної готики» того часу. Її фотографії розповідають історії, які відлунюють класичними міркуваннями: мов серенада мовчанню, вони показують примарні обриси туману, котрий гойдається в кадрі.

Така романтика залишалася серед колег вшанованою: британські готичні спільноти називали її «королевою прихованої краси» і завжди чекали нової порції її туманних зображень із нетерпінням.

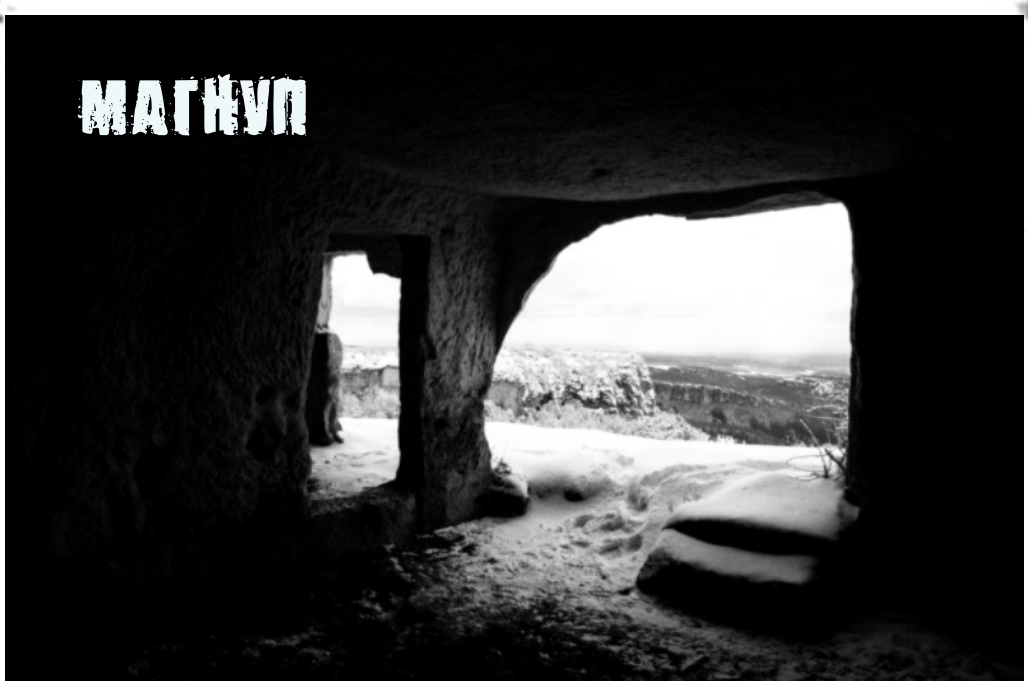

И снова Мангуп! Он влечет. Поднявшись на него, ощущаешь как бы ломку, слазит весь цивилизованный мох. А что я буду делать? Ни какой информации, только шум ветра, потом нормально. Просто идешь по дороге, сама дорога ведет тебя куда то, в принципе забыв или просто откинув вчера, больше ни чего не надо. Потом появляется желание окунуться в облака, ложусь на спину. Молочно белые пушистые комочки щекочут обветренное лицо. Медленно погружаюсь в полуденную дрему. Седлаешь воздушные качели. И уже засыпаешь, но кто-то не видимый продолжает нашептывать тебе о прошлом. Мы хотим мира, а нас заставляют брать в руки камни. Мы вынуждены защищать своих детей. У нас нет выбора. И пришел этот день. И древний город утонул в крови. И скалы плакали. Тогда здесь жили феодориты. Они не исчезли, а просто притаились за камнями. Сотни глаз настороженно следят за пришельцами. Кто ты и откуда? Зачем пришел в наш тихий город под облаками? Но слов не слышишь, вопросы ощущаешь кожей, а может это мурашки бегут по спине от вечерней прохлады. Разожгли костер. У открытого огня чувствуешь себя как-то лучше, но в темноте все равно слышишь тихие шаги и голоса. Где грань между умом и безумием? Каждый сумасшедший - по своему философ, а философ часто слывет безумцем. Как запретить летать в воображении, если крылья расправить только в полете. Мир Мангупа никому не принадлежит, потому, что так близко к солнцу никто не добирался. Мне кажется, что в одной из прошлых жизней я был здесь. Но кроме этого странного чувства внутри нет ничего. Память не сохраняет прошлого. Эта древняя столица пала в пятнадцатом веке и не осталось никаких архивных документов, ни церковных записей,

все уничтожили огни пожарищ. Неприступная гора до последнего защищала своих детей, но чья то предательская рука открыла ночью ворота. Турецкие янычары, пол года осаждавшие крепость, но так и не взявшие ее приступом, жестоко расправились с непокорным князьями. Иуда обрек на вечные страдания жителей города, в том числе и последнего отпрыска знаменитого мангупского рода. Не дожидаясь пока его пленят враги, маленький принц бросился со стен крепости в пропасть. Пол тысячи лет появляется в лунном свете прозрачная фигурка. Стоит задержать на ней взгляд и уже не оторвешь. С легкостью ветра вскакиваешь на поросшую мхом каменную стену и забыв обо всем, бежишь на перегонки с собственной тенью. Странное состояние овладевает тобой, и совсем не пугает. Вдруг делаешь последний шаг в темную пропасть вслед за призраком. И только эхо бесконечно повторяет крик, словно предостерегает тех, кто еще жив. Но вот открываешь глаза и не понять где реальность? Сегодня после обеда возвращаемся в мир денег, дымящих машин и шумных улиц. Мы спустились вниз. Четыре мыса ясно выделяются на фоне ясного неба. Мангуп - это корона титанов - оборонительное сооружение тех времен, когда великие существа и великие маги могли превращать горные хребты в крепости совершенной формы.

Реальность воображаема, а воображаемое - реально!

Вновь передо мной это великое место. Среди нашей трудной жизни и житейской суеты взор невольно обращается к величественной громаде Мангупа. Созданный гением, служит нам вечным утешением и надеждой, и когда смотришь на совершенное место, где расположился город, понимаешь, почему люди приписывали его построение ангелам. И вот я снова ступил на тропу, поднимающуюся вверх. Прежде всего спрашиваю разрешение у горы, могу ли я ступить на неё, пустит ли она меня и замираю в ожидании ответа. И вдруг, совсем рядом две белки, прыгая с ветки на ветку, помчались на верх, как бы маня за собой. У меня сразу же возникло ощущение, будто

бы моё сознание мгновенно оказалось наверху, а моё тело начало подъём и пути назад нет. Ноги лезли сами по себе! Постоянно билась в голове мысль, что надо наверх, надо наверх, надо наверх... Просто невозможно было остановиться! Как только я вспоминаю это ощущение, сразу же мороз по коже пробегает от тех мыслей и чувств... На середине подъёма натыкаюсь на разрушенную оборонительную стену. Да конечно же, вот она. За ней остатки древнего кладбища - куча надгробий, съехавших на тропинку со склонов горы. Эти самые надгробия, будто маленькие замки с башенками на концах и высеченными иероглифами очень похожими на иврит. При чём проходя по "кладбищу", чувствую весьма странный запах, такое душно - терпко - сладко - приторное благовоние, что просто закружилась голова. Стою. Такого здесь раньше никогда не было. Воздух остановился, он медленно обволакивает меня, словно парализуя. Кажется, что тебя проверяют, кто ты, зачем ты здесь, с какими намерениями ты пришел? Какая то великая сила движется вокруг тебя. Хочется спросить. Но от этого запаха язык превратился в деревянную колоду. Едва успокоив дыхание, формулирую вопрос, сказать не могу, но в мыслях сразу же получаю ответ. Спрашиваю снова, и снова ответ, пытаюсь сосредоточить все мысли на вопросе "С кем я говорю?" Но понимаю, что это я отвечаю на вопросы, а не задаю их. Вдруг все тело обдувает прохладный и чистый поток воздуха. Оглядываюсь, я один. Громко кричу, и только эхо отвечает мне. А в мыслях понимаю, что меня впустили в этот древний город не только физически, но и душа вошла во что то неизведанное. Теперь я знаю как должен "выглядеть" запах для кладбища. Это были то ли какие-то растения, то ли испарения... то ли что то живущее здесь. Потом узнаю, что плющ цветет, и весь этот запах стекается к кладбищу. Но больше верю тому, что все же кто-то здесь есть. Поднимаюсь на вершину - очень красиво и интересно, когда ты один

всё выглядит по-другому, приобретает оттенки романтики, старая крепость, попадающиеся под ногами обломки старинной глиняной посуды, даже высохший куст, а далёкие горы и призрачные долины вообще заставляют забыть обо всём и выжимать из медленно тянущихся секунд максимум удовольствия. Прохожу вдоль всей крепостной стены, вслушиваясь во время, ощущаю последние секунды перед боем. Воздух натянут, будто тетива у лука. Вокруг раздаются крики, команды, голоса разные, на стенах плечом к плечу стоят сильные воины, юноши и старики -бесстрашные феодориты. По склонам, словно миллионы кровожадных жуков - скарабеев, одержимых желанием просочиться под могучие крепостные стены, взбираются турецкие янычары. Вскричала тетива и стало темно. Стрелы, камни, копья и горячая смола обрушились на головы турок. Натыкаюсь на археологические раскопки, да вот и кости извлеченные из ямы. Скелет не полный, но череп пробит стрелой. Оборачиваюсь. Уже вижу другой город. Дома богатых людей. Они прячут свою хозяйственную жизнь во внутренних дворах, выставляя на улицы только глухие каменные стены или скудные окошки, из которых безопасно обозревать народные волнения. Форумы, арки, базилики, термы, увенчанные ангелами колонны, библиотеки, статуи - все сокровища древнего мира, собранные за прочной оградой крепостных стен. Перед глазами стоит древний разрушенный город. Закрываю глаза и умозрительно представляю себе этот мир: солнце и луну, материки и моря, блистающие по ночам звезды над ними, соловьиные рощи и усыпанные

цветами лужайки - и в тоже время все несовершенство его: погибающие в пучинах корабли, сожженные варварами христианские города, морских рыб, пожирающих маленьких рыбешек, и наши грехи, корыстолюбие и алчность людей. Тот мир казался мне черным как ночь, но в тоже время светлым как день. Ветер чуть шевелит кронами деревьев, как старинными стягами и штандартами. Дым столетий буйствует над горами давно канувшего в Лету времени. И будто его легкое дыхание коснулось тихо меня. Щемящая боль, как прошумевший пожар, обожгла мое сердце. И стали мне дороги эти черепки керамики, обработанные ядра и камни, будто золотые осколки средневекового рая, сейчас покрытые кустами кровавых плодов дикого шиповника. Но я пришел на славный Мангуп в другом столетии, и пустые пещеры смотрят мертвыми каменными глазами. — Что тебе нужно, странник? Зачем ты стучишь ногами по каменным ступеням моих лестниц? Зачем ты бередишь наши раны, зачем ты пугаешь тени усопших? — шептали могилы и пещеры Мангупа. — Мир царит над землею, Мангуп, и я зажигаю свечу в твоей восьмигранной церкви с алтарем в память о твоих воинах и жителях княжества Феодоро. — Спасибо, странник, что твоя рука не поднялась разрушать мои пещеры и каменные стены, обагренные кровью далеких христианских прапредков. А свеча, как судьба, истончалась, оплавлялась и плакала горячими слезами. Солнце опустилось на землю огненно красным шаром. Я не заметил как наступил вечер. Сумерки укрывали от глаз город, но я видел его закрывая глаза. Странная невесомость овладела мной, через мгновение я очутился на небольшом парапете, и какая-то сила (то ли просто слишком больное любопытство) подвела меня к краю - носки висят в воздухе, я стою только на пятках и чувствовую такое спокойствие... Я был уверен, что если захочу прыгнуть, то во мне ничего не дрогнет, страх исчез полностью, вместо него появилось ощущение, что меня именно подвели к пропасти, чтобы показать свою силу, чтобы показать, что я ничего не должен бояться на вершине, что меня здесь ждали и ничего не случиться. В этом-то и весь интерес - как я ни старался, но страшного настроения не получалось, наоборот, меня всё больше и больше обволакивало ощущение свободы, расслабленности, уюта и тепла - такого со мной никогда не было, ни разу в жизни я не находил места, где я бы чувствовал себя настолько дома, настолько "в своей тарелке", как на этой горе! Сюда очень часто приходят жить люди именно из-за той энергетики, которую я почувствовал на этой горе - что она либо затягивает людей, даря им потрясающие ощущения, либо наоборот психически давит, опустошая настроение и отталкивая. Передо мной стены пещерного храма. Вот место иконы. С лева крещальня. Почувствовал музыку. Она лилась нежно и плавно, сливаясь с солнечным закатом и полётом ястреба над лесом, звучала в унисон со стуком моего сердца. Время растворилось и затихло. Уже не было слышно флейты, и только стук сердца звучал всё сильней и настойчивей. Через какое то время я понял, что это барабан постукивает всё громче. И вот уже совсем закружил и захватил меня этот ритм. Стены пещеры расширились и исчезли, пламя костра охватило голову и сознание. Тело само качалось в ритме барабана,

но видел я себя уже со стороны, даже сверху, взлетев над этим костром и Мангупом. Пробовал управлять полётом - и всё получалось! Летел как ястреб, раскинув крылья. Парил и кувыркался в небе, даже не в небе, а в свете, потоке света. И видел речку огромную, остров, людей и лодки, лес и горы. Бушующую метель, а над нее голубое небо и солнце. Потом затихло. Я сидел на краю, и не было абсолютно никакого страха упасть, воздух казался тёмным и густым, обволакивающим не только физически, но и сжимающим мысли, которые принимали только один ход - "как мне здесь хорошо... как уютно и тепло... как не хочется уходить... как хорошо, что я сюда пришёл..." Остановился. Теперь проникаюсь престраннейшим настроением песчинки, которую покорили и подчинили своей воле, что уже не пытался что-то изменить, а просто слушал себя, слушал те мысли, которые рождались, казалось, не в моей голове, смотрел на горы, на луну, на звёзды, слушал курлыканье журавлей улетавших на юг. Обнимая близкого человека гора хотела меня видеть? Зачем? Это теперь я понимаю, что будет очень трудно пережить то время, когда я опять смогу оказаться там... Это уже не оставляет сомнений, потому что эта вершина навсегда поселилась во мне - достаточно представить её, вспомнить ту ночь и у меня появляется настроение, появляются силы и очень хочется сделать всё, лишь бы попасть туда ещё раз... Одновременно это и немного жуткое место, благодаря этому воздействию, но вместе с тем настолько впечатляющее, настолько восхищающее, настолько поглощающее тебя, что ты понимаешь - эти чувства переборют любые другие, рождающиеся в твоей душе под действием врождённого страха всего непонятного и необъяснимого - а это именно такое... Непонятное и необъяснимое... Теперь засыпаю. Кажется

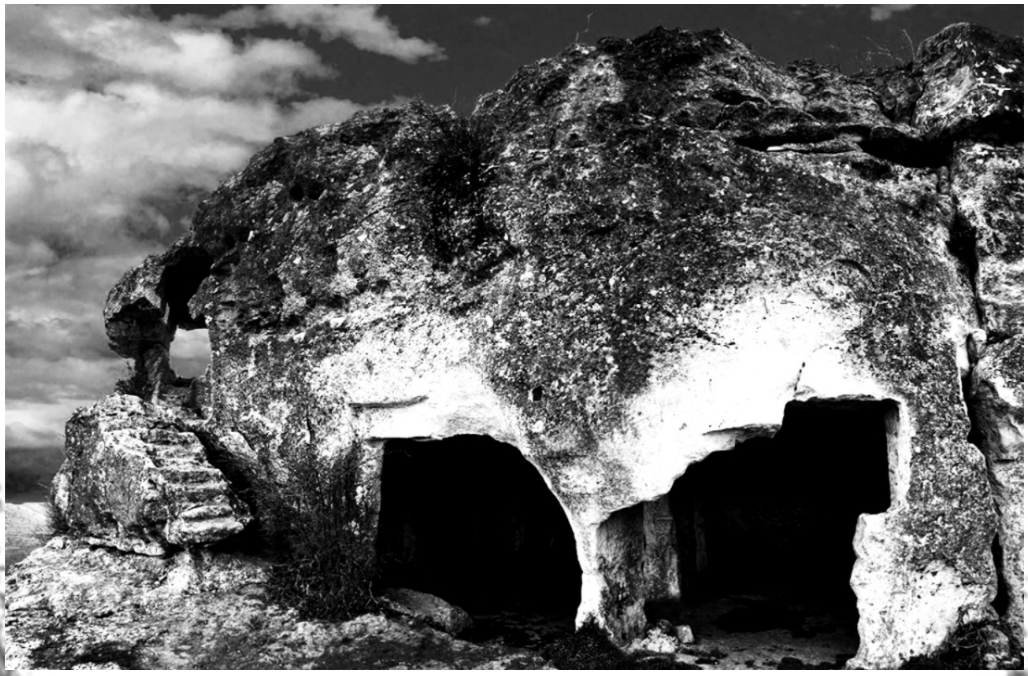

засыпаю. Тепло и уютно. По началу камни подо мною были твердыми. Потом словно растворилась моя постель, переворачиваюсь будто под водой, но у меня нет инерции. Могу остановиться в любой точке. Перед глазами проплывает селенье, свадьба. Он был ревнивым на этой свадьбе. Ушла невеста. Ушла от него, от лучшего бойца, и с кем... с этим мерзким греком.

Греки толком ничего делать не могут. За что ни возьмутся - всё у них не так. От того они и живут особняком. От нас, работных. Ходят пыхатые, раздувшись важно. На нас, работных даже не глянут.

Вернее глянут, когда им нужно. Казну собрали, налог с работы и подать с дома. Пахать и сеять зазорно греку. Жили в хоромах, казной построенных. Поют там песни под топот. Шагать им сладко с мечем и луком, и песни петь наверно сладко. Жара и холод.

Дожди и ветер, а греки скачут навстречу горю. На конях скачут. Дерутся даже. На что такое. Другое дело работным людям. У нас, работных, все споро, ладно. С утра встаешь и солнце молишь. Потом скотину в загон. Попоишь. Вином попоишь Бычка присмотришь себе получше. И пику ему под сердце всадишь. Завоет скот в предсмертном крике. А ты ему дубьем, по шее, копьём под рёбра - чтоб побольнее. Пусть воет тварь и стонет даже. Блаженство слышать стенанья утром. А к ночи - хуже, воняет сильно в постели кровью. Дерьмом и кровью. От рук воняет и ног, конечно. Потом ведь нужно с бычка всю шкуру содрать и в бочку сбросить. Всё дело в туше - она воняет. Дерьма там много и много крови. Помыться можно, но долго очень. Что мыться часто, ведь завтра тоже. Всё тоже. БОЙНЯ. И я боец на бойне лучший. А эта девка. За грека вышла. Ведь я её давно приметил, ещё на поле - овёс сажала, Как бы можно к котлу приставить пусть мыло варит и деток кормит, пока я утром бычка свежую. А грек пыхатый ей носит бусы и руки гладит (я видел сверху). Целует даже (привычка греков). А мы не гладим и не целуем — работать надо, тогда всё ладно. Ведь целоваться всегда противно - во рту воняет опять же кровью (бойцы и дети её съедают

в обед и в ужин, большим куском с травой, без соли, а жёнам печень).
Она меня совсем не знала. Один раз вышел из бойни с пикой. Так девки в крик и врассыпную. Ха – дуры, боятся, видно. А что бояться, я смирный, добрый, коль не заденешь. А вот же надо. Задели греки. Своею свадьбой меня задели. Ревнивый, страшный пришёл на свадьбу, с дубьем и никой явился вдруг я. Как было сладко всадить им пикой, как хрустнул череп соседа справа. А кипятком меня ошпарил их брат - из бочки плюхнул. В лицо мне жиром (мерзавец подлый), но я вслепую ещё угробил пять душ (а может больше) - бичём с плетёнкой подряд всех рубишь.
Теперь я мёртвый лежал под склоном, лицом к поляне, овсом взошедшей. А чёрный ворон мозги мне клювом долбал и каркал, сзывая стаю.
Вот место иконы. Слева крещальня. Не могу уже разобраться где реальность, а где сон. Забрезжил рассвет. Вздыхаю с облегчением. Всего лишь сон. Потом иду встречать восходящее солнце - это было одновременно и захватывающее и разочаровывающее зрелище, потому что вместе с солнечным светом прошло очарование ночи, загадочность и таинственность происходящего - я опять превратился в обычного человека, с обычной внешностью... Ведь ночью ты практически не видишь настоящих цветов, настоящего человека, а пламя костра оживляет всё по своим правилам... Ты общаешься, не обращая внимания на внешность, на взгляды, на мимику, на поведение - ты просто не видишь этого... А утром всё по-другому... Красивый вид - именно то, чего нет в городе, чего не встретишь в повседневной жижи!

И такое ощущение, что уже ничего не нужно, всё прекрасно. Именно в такие моменты хочется остановить время и превратить секунды в тысячелетия... И тут сзади такой голос "о, бля, смотри, мы туг не одни! Чувак, сфоткай нас!" какой-то мужик со своей девицей, подошли сзади. Если бы у меня было ружье, я бы их пристрелил. После того как ты побыл на этом месте, после того, как понял, почувствовал это место, пропитался его настроением и энергией, после того как оно подарило тебе впечатления, которых хватит не на одну жизнь, после того какие-то обычные туристы, которых привезли на автобусе и загнали на вершину горы любоваться рассветом, отбирают у тебя это самое настроение, этот самый рассвет, эту самую энергию и ведь хотя бы оно для них что-то значило!!!! Так нет, они кричат, лазают по пещерам, матерятся и ржут, как будто попали на какой-то аттракцион - они ничего не понимают, для них это один большой прикол - они встречали рассвет в древнем пещерном городе! Что у них останется? Фотография и надпись на камнях "здесь был Вася"?! Зачем они делают это?... Не приложив каких-то усилий, не попытавшись ничего почувствовать. Вначале я смотрел на них с яростью, а потом было такое самодовольное торжество - мол, у меня ведь есть то, чего никто из них не получит ни за какие деньги, что не заменят никакие фотографии! Было как-то неловко перед Солнцем, перед горой, что они дарят нам такие ощущения, а мы, Люди, не ценим это. Потом опять прохожу вдоль пещер, причем днём они выглядели как обычные. Обычные пещера никакой романтики, никакого экстрима, никаких ощущения... Ничего. Сейчас я задаю себе вопрос - что это было? Что это за излучения, или атмосфера на вершине горы, которая действует подобным образом на психику человека? Не зря Мангуп считают загадочным, наукой доказано, что как раз здесь пролегает так называемый пространственно-временной крест. Средоточие какой-то неземной энергии концентрируется на плато, время будто замедляет ход. Сами камни словно считывают с себя информацию, пополняя знания предков. Но взамен обязательно отдают свою. Ухожу вниз. Настала пора прощаться. Но вряд ли кто-то знает, как нужно прощаться с Мангупом. Просто этого еще никто не делал. Никогда не уходил отсюда навсегда. Вот и я не буду. И не только потому, что не хочу. У детства нет возраста, а у фантазии - предела. И, наверное, хорошо, что всегда остается выбор. Если тебе привычней жить в реальном мире - тогда живи в нем, хочешь попасть в сказку - просто сделай шаг.

Руслан (Днепр).

Александр Макквін

Лондонський дизайнер Александер Макквін (1969–2010) залишив по собі одну з найвпізнаваніших готичних естетик. Учень «Савіл-Роу», він поєднував бездоганні кравецькі прийоми з театральністю та історизмом. Його ранні колекції 1990-х вже містили готичні мотиви – наприклад, шоу «Highland Rape» (1995) грало з образами вигнанців зі шотландських нагір'їв, а кутюрні сукні здавалися водночас романтичними й жахливими. McQueen захоплювався XIX століттям і часто черпав натхнення з вікторіанської готики. Вишукані шовкові корсети, шари шифону та зім'яті плаття наче вийшли із скрині покійної леді чи персонажа Едгара По. Спектакулярні шоу McQueen перетворювали подіум на сцену: наприклад, у 2009 році він продемонстрував свою колекцію «Plato's Atlantis» під час вечері у прозорій вітрині, що транслювалася онлайн. Макквін запам'ятався як «містер наказувати традиції зламати правила», і його спадщина невіддільна від драматичного, театрально-готичного бачення високої моди.

Рік Оуенс

Американський дизайнер Рік Оуенс (нар. 1962) вже давно вважається «хрещеним батьком» готичної субкультури у світі високої моди. Він називає себе «ліхтарником ночі» і буквально прикрасив Інстаграм усього світу своїми шкіряними косухами, тріщинами та завуженими брюками. Нью-йоркська преса описувала його «світ як одночасно брутальний і прекрасний»: це саме ті «Mad Max»-куртки і масивні черевики, які перетворюють будь-який міський ландшафт на постапокаліптичну подію. Кожен показ Оуенса – від убогого лофту до старої фабрики – нагадував перформанс: моделі височіли у «ніндзяковій» естетиці, з темними тонами та незвичними асиметріями. Сам Оуенс визнає, що викликав асоціації з «Господарем темряви», але підкреслює, що в 2000-х його «готична» ідентичність була поєднанням андрогінності, гранжу та власної концепції краси. І дійсно, як зазначають оглядачі, його ранні роботи балансують на межі «жорстокого та красивого», але сам Рік постійно перевинаходить себе, відходячи навіть від тієї «чорної» мітки, що закріпилася за ним в інтернет-епоху.

Анн Демелеместер

бельгійська дизайнерка, відома своєю поетичною мінімалістичною готикою. Як одна з «Антверпенської шістки», вона заклала традицію «темного бодіма»: її вбрання – це витончені шари чорно-білих тканин, завжди з легкою текучістю, іноді з курткою пілота і тонким шкіряним ременем. Демелеместер не грається у театральність, як Макквін чи Оуенс, – її гардероб можна описати як «готичний костюм», що плавно ллється навколо тіла. У ранніх колекціях Анн було чимало довгих кашемірових пальт, драпованих суконь і вузьких штанів зі складками, які часто носили з грубими кедами чи черевиками. Її стиль відзначається витонченим сумом – це готична класика без надмірностей, більше «поезія тіні», ніж «крик». Ця естетика стала іконою інтелектуального готичного образу: багато сцени андеграунду запозичували у неї уявлення про готичний ансамбль, коли купують або шиють речі самі.

Борис Біджан Сабері

Персько-німецький дизайнер Борис Біджан Сабері (нар. 1972) – важливе явище готичної моди «нинішніх часів». Залишаючись позашлюбним (індастріал-гавс асоціацією), він заснував у Барселоні свій бренд у 2007 році. У колекціях "11 by Boris Bidjan Saberi" і головному лейблі змішуються елементи мілітарі, урбаністичного грайту та готиці. Уявіть собі масивні худі і штани в «глітчевому» камуфляжі, дощовики з вирізаними металевими пластинами, рукавички з довгими пальцями – все це покриває тіло ніби «друга шкіра від кінця світу». Шиваючи з грубих бавовняних полотен, Сабері створює луки для цілодобових мандрівників мрій з тіні. За класифікацією високої моди, його стиль часто називають «ультра-темним техноготом»: у шоу на початку 2010-х він надягав пасажирів літака майбутнього у чорне і хакі, гатячи рукавиці в зубцями металеві зуби. Себе він називає «чоловіком з нічними шляхами» і за великим рахунком діє там, де готика перетинається з вуличною риболовлею, – якби форми футуризму впали у світ дестрої.

Mana (Moi-même-Moitié)

Mana, японський музикант та культуртрегер, – незаперечний піонер субстилю «готично-лоліта». Як колишній гітарист гурту Malice Mizer, у 1999 році він заснував бренд Moi-même-Moitié, визначивши «готичну лоліту» нової хвилі. Як згадував сам Mana, у ті часи «нічого не поєднувало миле з темним, тому я це зробив». Плаття і костюми Moi-même-Moitié завжди поєднували криваво-червоні оксамити чи чорний шифон з білосніжними рюшами, хрестами та пір'ям; колись Mana жартома наказав своїм швачкам: «Знову тільки мереживо з хрестиками». Його бачення «красивого вампіра» – тонкі колярові денсари і кринолiни, шати з мерехтливим камінням – вплинуло не тільки на стилістів Harajuku, а й на заходні готичні модниці. Mana продовжував творити марку, підтримуючи суворий канон: жодної «цукерково-гелієвої» лоліти, тільки «класичний» готичний образ. Його одяг – це не просто костюми, а маніфест вічної естетики (за словами Mana, вони «міцно стоять проти минущих трендів»). Самі японські готи гаряче шанують Mana як «людину, що дала нам чорного метелика» – і його вплив відчувалося скрізь, від журі Harajuku до підвалин готичного Арістократу (ще один стиль на базі вікторіанської готики, що розвивав Mana у рамках Moi-même-Moitié).

H. Naoto (Хірооka Haoto) – **ще один ключовий японський дизайнер, який заклав естетику dark lolita, панку та кібер-панку на рубежі 2000-х. Бренд H. Naoto з'явився у 2000 році і відразу запам'ятався своїми елементами медіавідео й аніме: металеві ланцюги, готичні каптури, принти зі зміями й пентаграмами. Хіроока сам визнавав, що багато японських жінок «відчувають себе не на місці» у світовій високій моді і «націлені на милий образ» – тому він створював одяг для «милих відьом» з аніме-очима. У ранніх колекціях H. Naoto можна було побачити косухи та комікс-принти разом з тюлевими спідницями і панковськими гудзиками. Його креації дозволяли прихильницям кібер-готики чи девіантартівського DIY-стилю виглядати не гірше за моделей: нещодавно блогерка La Carmina процитувала Хірооку про японських дівчат: «багато хто прагне до милого вигляду… Такий образ не вимагає високої фігури». Цей підхід віддзеркалював гнучкість стилю: готи з Токіо могли одягтися у чорний гіпюр і блискучі окуляри від компьютерних ігор, залишаючись і «гадівсько милою» одночасно. H. Naoto користувався популярністю як серед підлітків на живих фестивалях, так і серед діджейок на EBM-сетах, продовжуючи малювати грубі лінії над звичними «лоліта» з причепом готики.**

Trad Goth

Leather Trench Coat
Black T-shirt
Cargo Pants
Knee-high Boots

Trad Goth

Silver Jewelry
Biker Leathe
Jacket
Leather
Bodycon Skir
Knee-high
Boots

Бренди, що формують сцену

Готична мода тримається на кількох стовпах: британські альтернативні марки, німецькі дизайнери, азійські виробники, які активно працюють через інтернет, та поодинокі незалежні студії, що виросли з субкультури початку 2000-х.

Void Clothing (Велика Британія)

Один із найстаріших альтернативних магазинів, народжений у Ноттінгемі. Void Clothing вже працює як культова точка, де можна знайти класичний готичний одяг, прикраси, аксесуари, косметику Barry M, Manic Panic, а також невеликі марки, що друкували речі у ручному форматі. Void — це стиль мандрівників сцени, тих, хто купував одяг не по трендам, а по духу.

Disturbia (Велика Британія)

Disturbia з'являється у другій половині 2000-х і забирає увагу всіх, хто шукає альтернативну графіку, чорний гумор і екзистенціальну безвихідь, надруковану на футболках. У 2010 році це не "готик-індустрія", а маленький бренд з фанатською відданістю. Disturbia стає культовою через андерграундну впертість та власну мову ілюстрацій.

Punk Rave (Азія)

Заснований у 2006 році, Punk Rave швидко стає одним із найвідоміших брендів на eBay і в альтернативних крамницях. Це один із небагатьох виробників, який масово створює одяг у стилі gothic lolita, visual kei, неовікторани, фетиш-готики та "темної романтики". Їхні пальта, мереживні плащі, "вампірські" сорочки та корсети з елементами фентезі носять у всьому світі.

Banned Alternative (Велика Британія)

Banned, згідно з архівами Camden Market, працює з 1990-х. Вони поєднують готику з ретро-елементами: пін-ап, рокабілі, вінтаж 50-х і класичний deathrock-блеккол. Це один із тих брендів, що продаються і в маленьких кіосках Camden Lock, і в каталозі Attitude Clothing.

Jawbreaker (Лондон)

Jawbreaker — нове обличчя старого альтернативного Лондона, бренд формує свій стиль: трохи панк, трохи готик, трохи арт-графіка, але обов'язково з духом Camden Town. Jawbreaker — це про естетику гаражів, підвалів і двохповерхових автобусів, що везуть на концерти.

Spiral Direct (Велика Британія)

Spiral Direct — компанія, яка стоїть між металом і готикою. Їхні футболки з черепами, драконами, вампірами і темним фентезі у 2000-х носять усюди: від метал-фестивалів до шкільних під'їздів. Spiral — це класичний готично-металічний стиль епохи: важкий, надмірний, іконічний.

Dr. Faust (Глазго)

Dr. Faust працює до 2010 року як маленький незалежний бренд альтернативного одягу з яскравим ухилом у nu-goth, gothabilly та industrial- aesthetic. Засновники натхненно поєднують панк, готику, старі хоррор-мотиви та ірландсько-шотландську субкультурну мішанину.

Burleska (Велика Британія)

Бренд з'являється приблизно у середині 2000-х і спеціалізується на корсетах, неовікторані та "готичній елегантності". Burleska стала одним із основних джерел корсетів для готів, кабаре-сцен та фетиш-вечірок по Європі. Відомі високою якістю та доступною ціною у порівнянні з дизайнерськими швейними студіями.

Queen of Darkness (Німеччина)

Один із найвідоміших німецьких гот-дизайнерів, це вже титулований бренд європейської темної моди. Queen of Darkness робить "повсякденну" готику: брюки, сукні, топи, спідниці, клубний одяг і корпоративну чорну класику. Німецька функціональність + готичний стиль = основа сценічного гардеробу тих років.

New Rock (Іспанія)

New Rock існує з 1980-х, і до 2010 року це вже легенда. Їхні черевики — символ субкультур: готів, металхедів, дарк-вейву, індастріалу та навіть панків. Модель Reactor, Trail, Neptuno, Hybrid — це не просто взуття, а елемент ідентичності. New Rock — це "те взуття, яке купують на роки".

Long Clothing (Велика Британія)

Запущений у 2008 році, Long Clothing швидко привертає увагу через графічну чорно-білу естетику, футуризм і мінімалістичну подачу, бренд тільки набирає популярність, але вже формує напрямок "темної стріт-моди".

Молодежная культура в Украине

Давайте начнем этот раздел с вопроса о названии. Итак: можно ли вместо «молодежная культура в Украине» сказать «украинская молодежная культура»? Синонимичны ли эти понятия»? — Наверное, все-таки нет. «Украинская» значит «принадлежащая только Украине», «свойственная только этой национальной культуре». Между тем, как мы с вами знаем, молодежная культура — явление наднациональное. Возникнув в одной стране, субкультура подобно вирусу распространяется по миру (см. в Словаре, помещенном в конце этой книги, понятие «мем»). Разумеется, одни и те же субкультуры могут в разных странах и регионах носить разные названия, но суть и формы бытования остаются принципиально едиными. Хиппи американский и хиппи берлинский или львовский принадлежат к единой субкультуре, будучи гражданами разных государств и живя на разных континентах. Вот еще одна загадка молодежных субкультур: родившись в одном месте земного шара, они оказываются «востребованы» молодежью других регионов. Не значит ли это, что истоки молодежных субкультур следует искать не в сфере идеологии, политики, общественного

устройства, а в сфере биологической природы человека как единого вида «homo sapiens»? — Это всего лишь предположение, оно намеренно сформулировано в виде вопроса и имеет целью лишь еще раз показать читателю, насколько разнообразны аспекты понятия «молодежная культура» и «молодежная субкультура».

Назвать современные молодежные движения в Украине «молодежной культурой» вполне правомочно. Мы будем употреблять и уже знакомые термины «молодежная субкультура», «субкультура» и новый для вас (но хорошо известный вашим родителям) термин «неформальное молодежное движение».

«Неформальное молодежное движение» и производное от него понятие «неформал» — «участник неформального молодежного

движения» — понятия, рожденные советской эпохой. Они возникли в 70-е годы и обозначали те явления советской культуры, которые находились вне каких-либо государственных институций.

Современному молодому читателю весьма сложно представить себе, что означало понятие «государственная институция» в реальной жизни советской молодежи.
Попытайтесь представить себе, что вы можете учиться только в государственном учебном заведении (иных нет и быть не может), посещать, к примеру, хоровую или театральную студию только находящуюся при Дворце пионеров, Доме культуры, в музыкальной школе и т.п., а выступать она может только в помещении клуба, подшефного детского сада, школы и т.п. «Ну и что же?» — скажете вы. — «Какая разница, где выступать и где петь с друзьями?» — В том-то и дело, что разница гигантская. Ведь за то, что именно вы поете, отвечает директор Дома пионеров, завуч, художественный руководитель студии, а за их работой надзирает идеологический отдел районного комитета комсомола, районного комитета партии, над которыми, в свою очередь, есть городские отделы, над теми — областные и так вплоть до ЦК (Центрального Комитета), который всесилен. Поэтому петь в хоре вы смо;ете только те песни, которые разрешены к исполнению, ибо они идеологически правильные, прославляют то, что следует прославлять с точки зрения государства и партии. Ну, а если с вами разучат песню «не соответствующую», вант руководитель в лучшем случае будет уволен и вряд ли сможет работать по специальности, а его начальство тоже не отделается легким испугом.

Вся жизнь молодежи, в СССР, как и жизнь любого советского человека, была подконтрольна во всем, включая свободное время. Наверное, вам это также сложно представить, но любая печатная продукция, включая обычную афишу о новой выставке или концерте, не говоря уже о программе концерта, тексте пьесы, сценария, книги должна была получить разрешение грозной организации под официальным названием «Комитет по охране государственных тайн в печати». Его решение не подлежало даже обсуждению, не говоря уже о возможности обжалования не устраивающего вас решения. И горе тому, кто включит в программу концерта или в экспозицию выставки произведение автора, считающегося крамольным! — не состоится ни концерт, ни выставка.

Вы скажете: «Да выступайте себе в другом месте, выставляйте картины, какие хотите и где хотите — кому какое дело?» — и будете в этом случае рассуждать, как гражданин демократического общества. В советском же обществе, то есть тоталитарном, подобные поступки рассматриваются как преступление, покушение

на официальную (то есть единственную допустимую) идеологию государства и сурово наказываются: увольнением, запретом на выступления, запретом на появление в печати и на телевидении. (Вы ведь не забыли, что и печать, и радио, и телевидение в стране существуют только государственные, то есть они подконтрольны все тем же государственным структурам?)

Возникшие в 60-е годы новые молодежные объединения появлялись как бы за пределами официально санкционированных государством форм молодежного досуга и творческой деятельности. В поисках общения, творческого и общественного самовыражения предлагаемые государством структуры не могли удовлетворить молодежь, поскольку они слишком формальны, не дают свободы творческого выражения, подменяют деятельность отчетами, планами, резолюциями. Их деятельность действительно зачастую оказывалась работой на бумаге, чистой воды фикцией. На волне «борьбы с формализмом» молодежные движения 60-х годов смогли легализоваться, не поставив себя таким образом под удар грозного Комитета государственной безопасности (КГБ). «Мы не против государственной идеологии, мы не против социализма, идей партии и комсомола. Мы лишь против формализма в их работе с молодежью» — так можно сформулировать позицию тех, кого чуть позже назовут «молодежным неформальным движением», «неформалами», а еще позже — «андерграундом». С них-то и началось формирование понятия «молодежная культура в Украине». Однако понятие «андерграунд» шире, чем «молодежное неформальное движение», так как андерграунд включает и людей, не входящих в категорию «молодежь».

Понятие «альтернатива», «альтернативная культура» возникло позже, к концу XX века.

Наиболее массовым молодежным неформальным объединением были клубы самодеятельной песни (КСП), объединявшие авторов-исполнителей, слушателей, которые тоже были исполнителями. Место встречи — любое, от лестничной клетки или жэковского подвала до лесной поляны, музыкальный инструмент — гитара, техническое средство — катушечный магнитофон. Расцвет движения КСП совпал с появлением в быту советского человека магнитофонов, в том числе переносных, то есть с реальной возможностью тиражирования произведений, контролировать которую государству оказалось не под силу. В официальной звукозаписи и прокате действовали списки запрещенных произведений, но в частной жизни человек мог по секрету от милиции и (нередко) соседей слушать и переписывать на собственный «катушечник» то, что было близко его сердцу. С сегодняшней точки зрения невозможно уяснить логику, которой руководствовались

запретительные инстанции в сфере песенного творчества. Например, автор-исполнитель мог быть «запрещенным» (для официальной записи и выступлений, разумеется) только потому, что у него кто-то из близких эмигрировал или информация о его выступлении передавалась по какой-то зарубежной радиостанции.

Понятие «молодежная культура» в контексте этой главы сравнительно нейтрально. В общем виде оно фиксирует некое нарушение взаимопонимания между поколением «отцов» и поколением «детей». «Молодежная субкультура» — понятие, фиксирующее и определенные формы реализации этих нарушений взаимопонимания. Субкультура воплощает «несогласие с отцами» в конкретные формы, свои для каждой субкультуры. Термин «неформальное молодежное движение» не полностью аналогичен термину «молодежная субкультура», поскольку он шире. Неформальные молодежные движения — это и молодежные субкультуры, и широкая молодежная деятельность за пределами субкультур.

По сути, каждая молодежная субкультура — это создание нового стиля и, как его фундамента — собственного культурного мифа. К примеру, для молодежных субкультур, возникших на Западе, источником такого мифотворчества стали культуры Востока, Африки, Центральной и Северной Америки. Разумеется,

это не было усвоением чужих культурных феноменов в их чистом виде, а скорее конструированием (см.: Кулік В., Голобуцька Т., Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива. — К.: Центр дослідження проблем громадянського суспільства, 2000.). Чужие культурные феномены включались в собственный миф субкультуры в ее интерпретации. Так было с восточной эзотерикой в субкультуре хиппи, индийской культурой в движение «Харе Кришна» и др.

Время появления молодежных субкультур на Западе и начала неформального молодежного движения в Украине совпадают, и это закономерно. Они совпадают с кризисом общественных ценностей западного мира, где молодежь пережила разочарование в идеалах построенного отцами «общества потребления», и с некоторым пересмотром идеологических догм советского общества (они связывались советскими людьми с понятием «культ личности Сталина»).

Источником конструирования «культурных мифов» украинских молодежных субкультур нередко оказывался Запад.

Собственно, «западом» было все, что западнее СССР — начиная с Польши. Как писал А.Семенченко, (О.Семенченко — см.: «Зустрічі» К., 1994), рассматривая категорию альтернативной литературы в Украине 1965-85 гг. (период так называемого «застоя») существовала в украинской культуре, кроме официальной культуры и «шестидесятников» еще и «третья сила» — культурная альтернатива.

Она была преимущественно молодежной по возрасту и не вписывалась ни в официальный соцреализм, ни в антитоталитарное шестидесятничество, так как была политически незаангажированной. Эта молодежь смогла создать собственный мир, который, с одной стороны, более-менее соответствовал ее представлениям о «нормальной» жизни, с другой — представлял собой защиту от окружающего мира. Таким собственным миром было альтернативное творчество. То есть здесь перед нами типичная креативная субкультура .

Основными местами, где создавалось альтернативное искусство, то есть местами функционирования альтернативной молодежной субкультуры, стали художественные мастерские и так называемые «квартирные» выставки, частные квартиры, кафе (возникшие в это время молодежные кафе такими центрами полностью быть не могли, т.к. открывались под эгидой райкомов комсомола и были поставлены в определенные рамки), институтские дискотеки. Так было и в столице, и в провинции — разница лишь в масштабах и интенсивности развития этого культурного феномена.

Типологизация молодежных субкультур в украинском культурном пространстве.

Для молодежных субкультур постсоветского культурного пространства наиболее распространена следующая типологизация, предложенная учеными России. Согласно этой типологизации, субкультуры могут быть сгруппированы по ценностным ориентациям и по историческим критериям.

Существование субкультур можно рассмотреть как процесс культурной дифференциации

то есть различения. Однако происходит и противоположный процесс -культурная реинтеграция, когда некоторые субкультуры достигают состояния, в котором они могут считать себя культурами. Те, кто отходит от группы, реинтегрируются в общество. В меру того, как «потребление» обществом альтернативных культур возрастает, субкультуры вливаются в основное русло, поэтому молодежь для сохранения своей «инаковости» должна постоянно создавать для себя новую идентичность. Но средства массовой информации так быстро обеспечивают нас огромным массивом информации, что новые субкультуры поглощаются ими почти в самом зародыше. Поэтому некоторые исследователи полагают, что перенасыщенность средств массовой информации могут уничтожить условия для существования субкультур как таковых: ведь при помощи СМИ доминирующая культура почти мгновенно включает в себя возникающую субкультуру как нечто новое, модное, альтернативное и т.п. То, что когда-то принадлежало альтернативным субкультурам, возрождается в главном культурном русле. Примерами указанного процесса могут служить ретро и панк, прочно вошедшие в арсенал моды.

«Ну и что?» — скажет читатель, еще не научившийся задумываться над характером культурных процессов или просто склонный недолюбливать-то и тех, кто резко отличается от привычных стандартов. «Оно и к лучшему: будет меньше всяких «не таких», и общество вздохнет с облегчением».

Пожалуй, может случиться и так. Во всяком случае, согласно одной из теорий, а именно теории гегемонии, по мере того, как члены культурно оппозиционных групп включаются в доминантную культуру, она под их влиянием меняется.

Существует концепция «остаточной культуры». Согласно этой концепции, «остаточная культура» — это продукт предыдущей культурной системы, остающийся частью доминантной культуры, но сохраняющийся как анахронизм. Возникающая культура содержит

новые значения, ценности, ритуалы, опыт, которые могут быть альтернативными по отношению к доминантной культуре, но она их впитывает, изменяясь при этом сама. Та культурная ситуация, в которой оказались жители бывшего СССР сегодня, в период резкой смены культурных парадигм и появления новых молодежных субкультур, делает рассматриваемый вопрос особенно актуальным. На ваших глазах взаимодействие еще недавно безусловно доминантной советской культуры с альтернативными, в том числе молодежными, субкультурами привело к созданию такого культурного феномена, как «постсоветское культурное пространство». Оно представляет собой по сути процесс превращения доминантной советской культуры в остаточную. Носителями же новых ценностей являются субкультуры, в первую очередь молодежные. Но если вспомнить, как быстро средства массовой информации «утилизируют» все новое, порождая молодежные субкультуры в самом начале их существования (об это шла речь несколько раньше), можно согласиться с Марком Титлеем, утверждающим, что «перенасыщенность СМИ может ликвидировать существование молодежных субкультур», а это, как полагает тот же автор, означало бы конец креативности, которая так важна на этом этапе жизни. Как вы помните, креативность — это способность к творческому самоутверждению личности. Значит, исчезновение молодежных субкультур как культурного феномена грозит молодежи потерей возможности творить себя не по шаблону, выработанному отцами? Но тогда культурный механизм традиции будет преобладать, новация не сможет ему противостоять, и развитие культуры превратится в простое воспроизведение уже существующих матриц — то есть сведется к самоповторению и ...?

Вот к каким размышлениям привел нас обзор проблемы молодежных субкультур в современной культурологии. Как видите, вопросов в ней не меньше, чем ответов, а значит — есть поле и для профессиональной деятельности будущих специалистов-культурологов, социологов, психологов, и для размышлений молодых умов, желающих понять мир, в котором они живут.

Людмила Сауленко

Коли вона торкнулась мене поглядом,
у грудях раптом розчинився холод.
Не страх — передчуття.
Таке, від якого стихають навіть ті сили,
що живуть під шкірою.
Перший поцілунок не був поцілунком —
це була печатка на душі, знак, що мене обрали.
Її уста мали смак нічного повітря,
що побувало у місцях, де жодна жива істота не має імені.
Від цього мого серця вирвався звук,
схожий на шепіт.
Вона повела пальцями по моїй шкірі,
і я відчула, як крізь мене проходить щось давнє
ніби тіні предків, що шукають нове тіло для пам'яті.
Кожен її дотик прорізав простір,
стиравши межі між плоттю і духом.
Наші дихання переплелися,
і я зрозуміла: ми більше не двоє.
У темряві з'явилось третє —
істота, створена з наших подихів,
з наших тіней, що злилися у спільне коло.
Коли вона стиха промовила моє ім'я,
темрява навколо спалахнула зсередини,
мов лампа в старому храмі, куди давно не заходили.
І цей спалах був наша кульмінація —
не тілесна, а космічна,
руйнування межі між тим, хто ми є,
і тим, ким нас хоче бачити ніч.
Я відчула, як у мені вибухає світло —
не яскраве, а чорне,
як зворотний вогонь, що світить зсередини тіл.
Ми зникли в ньому,
дві душі, що повернули одна одну до початку.
Коли все стихло,
ми лежали так, ніби нас хтось намалював на темному полотні —
дві жінки, два відлуння,
два вогні, які палали без полум'я.
І я зрозуміла:
те, що сталося між нами,
не належить світу людей

Іззі.

Mourning Crimson — адзін з найболей выразных і самабытных гуртоў беларускай гатычнай сцэны канца 2000-х. Іхняя гісторыя пачынаецца ў 2007 годзе і ўжо да 2010-га яны фармуюць уласнае гучанне, ствараюць унікальную атмасферу і вылучаюцца сярод айчынных метал калектываў. Гэта гісторыя пра настойлівасць, пошук сябе, пра музыку, якая ўзнікае з унутранай патрэбы, а не з моды. У гэтым вялікім матэрыяле мы прасочым увесь шлях гурта з самага пачатку, дададзім багата фактаў, якія былі вядомыя да 2010 года, і завершыць усё вялікім эксклюзіўным інтэрв'ю — цалкам адаптаваным па-беларуску.

Гісторыя Mourning Crimson пачынаецца 18 жніўня 2007 года. Да гэтага моманту ўдзельнікі ўжо некаторы час шукалі адзін аднаго, збіраючы склад, здольны стварыць нешта большае, чым проста чарговы метал праект. Першапачаткова гурт складаўся з вакалісткі Алісы (Andiomena) Петліцкай, гітарыста і вакаліста Уладзіміра ([S]corn) Шайторова, сола гітарыста Стася Архіпава, барабаншчыка Дзмітрыя (Manfred) Кандоры і клавішніка Івана (Blackcrown) Каліцені.

Ад самага пачатку музыкі планавалі рухацца ў кірунку, стылістычна блізкім да Theatre of Tragedy. Першая кампазіцыя, якую яны выканалі разам, была каверам на «Venus». Але нават калі іх творчы шлях толькі пачынаўся, гурт адразу адчуў, колькі працаёмкіх рашэнняў патрабуе станаўленне калектыву.

Пасля трох рэпетыцый з гурта сыходзіць Стас Архіпаў — з-за недахопу часу. На яго месца прыходзіць гітарыстка Ірына (Inferno) Махіна. Яна робіць істотны ўнёсак у гучанне гурта, але таксама вымушана пакінуць праект. Самым заўважным яе следам у гісторыі Mourning Crimson становіцца кампазіцыя «The City in the Sea», пабудаваная на яе ранніх накідах.

Далей у гурт прыходзіць гітарыстка Ірына Капелька — таленавітая музыкантка, якая ўзбагачае кампазіцыі арыгінальнымі сола, дзе адчувалася яе імкненне аб'яднаць розныя стылі. На жаль, і яна не затрымліваецца надоўга.

У пачатку 2008 года ў склад урэшце ўваходзіць новы сола гітарыст Юрый (Sammael) Ясюценя, а крыху пазней — басіст Алег (Metallian) Альхімовіч. Менавіта з імі гурт пачынае актыўную падрыхтоўку да канцэртаў і наданне больш цяжкага гучання.

Пачатак 2008 года стаў кропкай, калі Mourning Crimson нарэшце здолелі сфармаваць той склад, што дазволіў ім перайсці ад пошукаў да сістэмнай працы. Прыход Юрыя (Sammael) і Алега (Metallian) узмацніў гучанне гурта — кампазіцыі сталі больш цяжкімі, насычанымі, выразнымі. З'явілася ўпэўненасць у тым, што гурт можа ісці далей — да рэпетыцыйнай стабільнасці, сцэны, студыйнай працы.

Першыя канцэрты Mourning Crimson адбываліся ў невялікіх клубах Мінска і наваколля. Летам 2008 года гурт сыграў сваю 25-хвілінную праграму на Summer Rock Fest у Дзяржынску. Для маладых музыкаў гэты выступ стаў сапраўдным узлётам: упершыню яны адчулі рэакцыю публікі, убачылі слухачоў, якія прыйшлі спецыяльна дзеля іх музыкі. Для гурта гэта быў не проста дэбют — гэта быў момант, калі зразумела, што праца не дарэмная.

Улетку 2008 года гурт прымае складанае, але неабходнае рашэнне — развітацца з першай

вакалісткай Алісай (Andiomena). На два месяцы Mourning Crimson фактычна замірае: рэпетыцыі прыпыненыя, музыкі бяруць паўзу, паралельна шукаючы новую вакалістку. На абвестку адгукаецца шмат дзяўчат, але толькі адна з іх адразу становіцца відавочным выбарам.

Новай вакалісткай становіцца Алеся (Egeriya) Гончар. Яе голас — магутны, выразны, з прыгожымі абертонамі і уласнай драматычнай інтанацыяй — літаральна перараджае стары матэрыял. Кампазіцыі гучаць па-новаму, здабываюць аб'ём, эмацыйную глыбіню. Музыкі часта згадвалі пазней, што менавіта ў гэты момант гурт знайшоў сваё сапраўднае аблічча.

Натхнёны абноўленым складам, Mourning Crimson з удвая большай сілай вяртаецца да працы. Узімку адбываюцца два важныя выступленні ў Мінску, паралельна гурт пачынае студыйныя запісы. Пішуцца новыя песні, удасканальваюцца старыя — і гэта ўжо не проста рэпетыцыйныя накіды, а паўнавартасны матэрыял, які рыхтуецца да выхаду.

Да канца вясны 2009 года Mourning Crimson маюць праграму на больш чым 45 хвілін — і з ёю выступаюць не толькі ў Мінску, але і па-за межамі сталіцы. Увосень таго ж года завяршаецца праца над першым дэбютным прома-альбомам «Spirits of…».

Дыск стаў для гурта сапраўднай творчей вяршыняй таго перыяду. У аснову кампазіцый леглі тэксты Эдгара Алана По — «Ulalume», «The Sleeper», «Spirits of the Dead», «You Will Live Eternally in Me». Музыкі імкнуліся не проста зрабіць гатычны метал, але перадаць атмасферу літаратурнай містыкі, трывогі, нябачных глыбіняў чалавечай свядомасці. Гэта быў амбіцыйны крок, але ён аказаўся вельмі ўдалым.

Сам запіс адбываўся пад кіраўніцтвам Аляксея «Kondrath» Кандратэнкі (Solarward). Музыкі прызнаваліся, што праца над прома-альбомам стала для іх сур'ёзным выпрабаваннем, бо ніхто з удзельнікаў не меў значнага студыйнага досведу. Аднак

менавіта гэтая праца стварыла аснову таго прафесіяналізму, што гурт дэманстраваў далей.

У канцы 2009 года Mourning Crimson выпускаюць кліп на песню «The City in the Sea», створанай на аснове аднайменнай экранізацыі 1965 года. Гэтая работа стала не проста музычным відэа — яна падкрэсліла эстэтыку гурта, іх любоў да класічнай літаратуры, да вобразаў, якія нараджаюць адчуванне «засяроджанай цемры». Кліп стаў адным з самых запамінальных момантаў у гісторыі гурта да 2010 года.

У гэты час гурт удзельнічае ў буйных сталічных канцэртах, у тым ліку на «Метал Ёлцы 2010», дзе яны выступаюць разам з вядомымі беларускімі камандамі — Imprudence і Vicious Crusade. Гэта стала прызнаннем таго, што Mourning Crimson ужо не проста малады праект — але паўнавартасная частка беларускай метал-сцэны.

Вясна 2010 года становіцца для Mourning Crimson момантам сапраўднага перазапуску. Пасля шэрагу кадравых змяненняў гурт выходзіць на стабільны і моцны склад, які дазваляе не толькі падтрымліваць канцэртную дзейнасць, але і ствараць новы матэрыял з іншай якасцю і музычнай глыбінёй.

Да лета 2010 года склад выглядае так:

- Алеся (Egeriya) Ганчар — вакал
- Уладзімір ([S]corn) Шайтораў — рытм-гітара, вакал
- Юрый (Sammael) Ясюценя — сола-гітара
- Дзмітрый (Manfred) Кандора — ударныя, перкусія
- Дар'я (Persephone) Кучмель — клавішныя
- Алег (Metallian) Альхімовіч — бас-гітара

Вяртанне Алега ў гурт сыграла вялікую ролю: яго кампазітарскі падыход, гатоўнасць працаваць з новымі музычнымі формамі і энергія зрабілі склад збалансаваным. У сваю чаргу прыход Дар'і (Persephone) на клавішныя дадаў у музыку мяккасці, эмацыйнасці і пры гэтым прафесійнай выразнасці. Атмасфера ў гурце стала гарманічнай, а творчы працэс — больш прадуктыўным.

Мелодыкі стала больш, клавішныя партыі сталі складаней, а гітарныя тэмы — цяжэйшымі, багатымі на нюансы. Праца над новай праграмай у 2010 годзе ўжо відавочна паказвае — Mourning Crimson рухаецца да больш шырокага і сучаснага гучання, не губляючы пры гэтым сваёй унутранай лірычнасці, якой яны былі вядомыя з самых ранніх часоў.

Mourning Crimson — гэта не толькі музыка, але і комплексная эстэтычная сістэма, якая ўключае візуальную сімволіку, тэкставыя вобразы, гучанне і канцэптуальную атмасферу. Іх стыль фарміруецца на стыку сімфанічнага металу, гатычнага метала, дум-метала і лёгкага налёту альтэрнатыўнай сцэны канца 2000-х. Асноўныя рысы гучання:

- выразныя клавішныя, якія ствараюць драматычны настрой;
- магутны жаночы вакал у спалучэнні з груўлам і скрымам — кантраст, вядомы як «beauty & beast»;
- цяжкія, але эмацыйныя гітарныя партыі;

• тэксты, прасякнутыя ўплывам літаратуры, асабліва рамантызму і готыкі.

Адной з ключавых частак вобраза гурта стала бабочка — іх сімвал і лагатып. Гэты вобраз мае глыбокую сімволіку ў розных культурах свету: ад увасаблення душы да ідэі перараджэння, трансфармацыі і духоўнага ўздыму. Для Mourning Crimson бабочка — гэта адлюстраванне іх музыкі: лёгкай і цяжкай адначасова, прыгожай і цёмнай, эфемернай і моцнай.

Музычная гісторыя гурта ўключае два значныя рэлізы:

2009 — «Spirits of…» (Promo)

Першы прома-альбом, які стаў творчай візітоўкай гурта. Ён утрымлівае чатыры кампазіцыі:

1. You Will Live Eternally in Me
2. Ulalume — A Ballad
3. Spirits of the Dead
4. The Sleeper

Асноўная асаблівасць — выкарыстанне паэзіі Эдгара Алана По, што надало дысу літаратурную глыбіню і ўнікальны мастацкі настрой.

2010 — «The City in the Sea» (Video Single)

Сінгл і кліп, створаны на аснове экранізацыі аднайменнага твору 1965 года, прысвечаны памяці Вінсента Прайса — легендарнага актора, які часта іграў у экранізацыях По. Гэта работа стала важным этапам у візуальнай самаідэнтыфікацыі гурта.

DIYclab: Як узнікла ідэя стварыць гурт?

Уладзімір ([S]corn): Вясной 2007 года я шукаў гурт выключна ў ролі гітарыста. Так я пазнаёміўся з Алісай, нашай першай вакалісткай, і Мэй, якая таксама спявала. Мы планавалі рухацца ў кірунку сімфа-готыкі, але ўсё развалілася, не паспеўшы пачацца. Тады мы з Алісай вырашылі стварыць нешта сваё — музыку, дзе галоўную ролю грае атмасфера клавіш. Гэтае правіла дзейнічае ў нас і цяпер.

DIYclab: Адкуль узялася назва Mourning Crimson?

Дзмітрый (Manfred): Мы шукалі назву, якая будзе не проста прыгожа гучаць, але і адлюстроўваць нашу канцэпцыю. Mourning — гэта смутак, crimson — багровы. Але тут важна не літаральнасць. Мы хацелі перадаць у назве тое, што нас натхняе: меланхолію, прыгажосць, полымя свечак, таямніцу. Кожны слухач можа ўбачыць у гэтай назве нешта сваё.

DIYclab: Ваш сімвал — бабочка. Што яна азначае?

Manfred: У многіх культурах бабочка — сімвал душы, перараджэння, бясконцасці. У Кітаі гэта вобраз радасці і лета, у старажытных грэкаў — увасабленне душы Псіхеі. Для нас гэта сімвал нашай музыкі: лёгкай, але эмацыйна складанай; прыгожай, але прасякнутай цемрай. Гэта вобраз ператварэння, якім з'яўляецца наш творчы шлях.

DIYclab: Хто паўплываў на ваша гучанне?

[S]corn: Першыя трэкі мы пісалі пад уражаннем Macbeth. Потым былі Crematory, Moonspell, Draconian, Swallow the Sun. Нас заўсёды прыцягвала музыка, дзе моцныя клавішныя і кантраст «beauty & beast».

DIYclab: Як вы ставіцеся да крытыкі?

Дзмітрый (Manfred): Любая крытыка карысная. Яна дапамагае паглядзець збоку на тое, што мы робім, і заўважыць тое, што ў працэсе часта застаецца незаўважаным.

Нам важна меркаванне слухачоў, бо, у рэшце рэшт, мы граем менавіта для іх.
Алеся (Egeriya): Крытыка — гэта ацэнка. А любая ацэнка ўжо сведчыць пра ўвагу. Калі чалавек траціць час, каб сказаць, што думае, значыць, мы яго закранулі.
Юрый (Sammael): Сённяшні слухач — вельмі патрабавальны, уважлівы да дэталяў. Нам важна чуць і меркаванні калег па сцэне, асабліва тых, хто працуе ў падобных стылях. Але мы разумеем, што ўспрыманне музыкі суб'ектыўнае. Таму галоўнае — выражаць свае эмоцыі і не спрабаваць падабацца ўсім.

DIYclab: Памятаеце ваш першы канцэрт? Хваляваліся?
[S]corn: Канешне. Хваляваліся вельмі моцна — аж да таго моманту, пакуль не выйшлі на сцэну. Але калі мы павярнуліся да залу і адчулі энергетыку ўсіх гэтых вачэй, хваляванне знікла. Засталося толькі пачуццё поўнага паглынання працэсам.
Юрый (Sammael): Гэта было сапраўднае свята. Мы столькі часу рыхтаваліся, што адчуванне «вось ён, наш момант» перамагло любую боязь.

DIYclab: Чым вы займаецеся ў вольны час?
Юрый (Sammael): Мы працуем, вучыцца, праводзім час з роднымі. Музыка — вялікая частка жыцця, але ўсё ж яна не адзіная. Важна ствараць баланс, каб не згарэць і не страціць натхненне.

DIYclab: Вы малады гурт. З якімі цяжкасцямі сутыкаецеся?
Дзмітрый (Manfred): Зараз маладым гуртам лягчэй пачынаць, чым было калісьці: шмат рэпетыцыйных кропак, даступныя інструменты, аматарскія фестывалі. Але калі ты хочаш развівацца далей — пачынаюцца сур'ёзныя ўкладанні. Якасная апаратура, запіс дэма, а тым больш альбома — вялікія грошы. Але калі музыканты не здаюцца на старце, а сапраўды любяць тое, што робяць, у іх ёсць усе шанцы заявіць пра сябе ў Беларусі і нават за яе межамі.

DIYclab: Якія вашы мэты і мары?
Юрый (Sammael): Шмат маладых гуртоў спатыкаюцца аб быт і абставіны. Хтосьці расчароўваецца, хтосьці проста стамляецца. Іншыя — наадварот — атрымліваюць нейкую вядомасць і спыняюцца ў развіцці. Мы хочам пазбегнуць абодвух крайнасцяў. Хочам ісці наперад, рабіць тое, што нам сапраўды падабаецца, і не спыняцца ні пры якіх складанасцях.
Дзмітрый (Manfred): Для кожнага з нас мара крыху адрозніваецца, але ўсе мы хочам, каб наш голас быў пачуты. Калі нам удасца зрабіць гэты свет хоць крышачку прыгажэйшым сваёй музыкай — значыць, мы недарэмна граем.

DIYclab: Якім павінен быць паспяховы рок-музыкант?
Sammael: Няма аднаго рэцэпта поспеху. Але большасць тых, хто яго дасягнуў, рабілі гэта сваёй індывідуальнасцю, талентам і гатоўнасцю не баяцца быць сабой. Музыка — пра свабоду, пра ўнутраны свет, які трэба перадаць іншым.
Blackmoor: Галоўнае — не страціць сябе на шляху да грошай ці славы. Трэба адчуваць свой свет і ўмець паказаць яго праз музыку.
Manfred: Паспяховы музыкант — той, хто застаецца шчырым. Слухач адразу адчуе фальш, і ў наш час яе не даруюць.

DIYclab: Як вы знаходзіце ўласнае гучанне ў жанры, які існуе дзесяцігоддзямі?
Sammael: Метал-музыка існуе ўжо вельмі даўно, і нешта кардынальна новае

прыдумаць складана. Але можна сумяшчаць элементы розных стыляў, рабіць акцэнты так, як адчуваеш ты. Музыка — гэта адлюстраванне эмоцый, і калі гэтыя эмоцыі шчырыя, ты ўжо адметны.

DIYclab: Чаму ў метал-гуртах так шмат падобных вобразаў і назваў?
Manfred: Гэта частка культуры. Метал асацыюецца з пэўнымі сімваламі: агонь, чэрап, матацыкл, скура, цёмныя колеры. У готыцы тое самае: анёлы, вароны, свечы, могілкі. Калі мы стваралі свой лагатып, мы сутыкнуліся з тым, што ўсё ўжо было выкарыстана. Але бабочка аказалася тым сімвалам, які змог перадаць нашу атмасферу і не быць банальным.
Sammael: Пэўныя вобразы проста добра перадаюць настрой. Таму яны паўтараюцца.

DIYclab: Як вы ставіцеся да таго, што некаторыя вядомыя гурты цалкам змянілі гучанне?
Manfred: Музыка мяняецца, і людзі — таксама. Галоўнае — заставацца сабой. Калі музыкант пачынае граць тое, што яму кажуць «зверху», ён губляе сябе.
[S]corn: Некаторыя групы сталі рабіць музыку «пад фармат», і гэта пазбаўляе іх душы. А вось тыя, хто застаюцца шчырымі — Draconian, Swallow the Sun, Moonspell — працягваюць быць прыкладам.

DIYclab: Што вы думаеце пра тое, што ў гурце часта не затрымліваюцца дзяўчаты?
Manfred: У нас у гурце змянілася шмат людзей — і хлопцаў, і дзяўчат. Прычыны заўсёды звычайныя: няма часу, няма магчымасці. Але ўсе музыкі, якія гралі з намі, былі цудоўнымі людзьмі, і мы падтрымліваем сувязь з многімі да сёння.

DIYclab: Якія вашы планы на будучыню як у беларускай метал-групы?
Manfred: У Беларусі цяжка прабіцца, калі ты граеш метал. Але мы хочам запісаць паўнавартасны альбом, выступаць на фестывалях, пашыраць аўдыторыю. А далей — хто ведае? Магчыма, калі-небудзь мы выйдзем на сцэну разам з Moonspell ці Septic Flesh.

Спеціально для проекту DIYclab
Малуша Крокер

Щойно сонце сховалося за обрієм, а нічна темрява окутує ліс, Каньон у Полтаві оживає незвичайними подіями, які залишають багатьох здивованими і враженими. Це місце, переповнене містичною енергією і загадками, приховує в собі таємниці, які розкриваються тільки найсміливішим.

Справжня магія Каньону проявляється в особливій ніч з 31 жовтня на 1 листопада. Якщо ти зібрався залишитись тут до ранку, розпалити багаття і спокійно сидіти поруч, відчуваючи тепло полум'я, то відбувається щось дивовижне. О четвертій ранку, коли ніч вже майже прокидається, з грані світла, що виходить від вогнища, з'являються тіні.

Тіні, які стають живими і схожими на людей, одягнених у балахони з капюшонами, мовчки утворюють коло навколо багаття. Їх присутність викликає незвичайне хвилювання серед глядачів, але ніхто не знає, хто вони такі і звідки прийшли.

Серед цих таємничих тіней видно постать дівчини, яка має на своєму плечі ворона. Ця незвичайна супроводжувачка щось символізує, але саме її походження і призначення лишаються загадкою. Вона стоїть спокійно, розповідаючи мовчазній ночі свою таємничу історію.

Ті, хто стикався з цією надзвичайною сценою, розповідають про ще одну незвичайну подію, яка відбувається, якщо до вогню вилити краплю горілки. Полум'я раптово піднімається вгору, осяваючи нічне небо, а тіні поступово зникають. У цей момент навколо починає розповсюджуватися сильний туман, який густо огортає Каньон. Люди, що перебувають поруч, відчувають таємничу присутність і занурюються в світ містичного.

Деякі відчувають дивовижну енергію, що пронизує повітря, і стверджують, що це змінює їх свідомість і сприйняття світу. Інші стверджують, що в цих моментах вони здатні з'єднатися з давніми силами природи та отримати дар прозріння і внутрішнього світу.

WHITE ZOMBIE
MORGOTH